

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е № 95/25.04.2017 г.

**Върховен касационен съд на Република България Гражданска
колегия, Първо отделение в закритото заседание на двадесет и трети
март две хиляди и седемнадесета година в състав:**

Председател: Маргарита Соколова

Членове: Гълъбина Генчева

Геника Михайлова

**разгледа докладваното от съдия Михайлова ч. гр. д. № 31 по описа за
2017 г.**

Производството е по чл. 274, ал. 3 ГПК.

Обжалвано е определение № 17371/ 14.07.2016 г. по ч. гр. д. № 6909/
2016 г. в частта, с която Софийски градски съд оставя без уважение
частната жалба на Г. В. Н. срещу разпореждане от 25.03.2016 г. (неточно
именувано „определение“) за връщане на исковата молба поради
недопустимост на частичните искове по гр. д. 27052/ 2015 г. на Софийски
районен съд.

Въззивният съд е приел, че пречката от чл. 126, ал. 1 ГПК за
допустимостта на частичните искове осъществява друго висящо гр. д. №
24667/ 2015 г. на Софийски районен съд, образувано по-рано, по което
между същите страни и на същото основание са предявени частични
искове.

Определението обжалва Г. В. Н. с искане да бъде допуснато до
касационен контрол по множество въпроси, уточняването и
конкретизирането на една група от които в духа на заявените касационни
оплаквания (ТР № 1/ 19.02.2010 г. по тълк. д. № 1/ 2009 г. ОСГТК на ВКС)
се свежда до следния процесуалноправен въпрос: *Налице ли е
процесуалната пречка от чл. 126 ГПК за допустимост на частичния иск,
когато между същите страни, на същото основание и за същото вземане
е предявен частичен иск, по който по-рано заведеното дело е висящо?* По
същество касаторът се оплаква, че определението е неправилно. Първо,
сборът от размерите на частичните искове по настоящото и по-рано
образуваното дело е по-малък от пълния размер на делимото (деликтно)
вземане, а това изключва пречката на чл. 126 ГПК. Д. за липса на
обективен идентитет на делата е произведен от твърденията на касатора,
че заявеният частичен иск по настоящото дело е над размера на частичния
иск по по-рано образуваното дело. Второто оплакване е, че
доказателствата за пречката от чл. 126 ГПК първостепенният съд е събрал
служебно в закрито заседание. Това е възпрепятствало възможността
касаторът да докаже, че по-рано заведеното дело по частичните искове е
прекратено преди разпореждането по чл. 130 ГПК.

За ответниците по частичния иск е изключен правният интерес от
възражения (писмен отговор) по частната касационна жалба. Въззивният
съд е потвърдил разпореждане за връщане на исковата молба. Първата

инстанция го постановява към етап, който предхожда връчването на преписите от исковата молба (чл. 130 ГПК). С ответниците по частичните искове процесуално правоотношение не е възниквало. Следователно предвиденото в чл. 130, изр. 2, in fine ГПК важи и в касационното производство.

Настоящият състав на Върховния касационен съд намира частната касационна жалба с допустим предмет. Първо, обжалваното определение осъществява изискванията на чл. 274, ал. 3, т. 1 ГПК. Въззивният съд е оставил без уважение частна жалба срещу разпореждане за връщане на исковата молба, а по-нататъшното развитие на исковото производство е преградено (чл. 130 ГПК). Второ, осъществени са и изискванията на чл. 274, ал. 4 ГПК. Цената на всеки частичен иск, предявен при условията на пасивно субективно съединяване от вида на обикновеното другарство, е 5 100 лв. Налице е и надлежна легитимация. Касатор е ищецът, чието право на (частичен) иск въззивният съд е отрекъл. Спазен е срокът по чл. 275, ал. 1, изр. 1 ГПК. Налице са и останалите предпоставки за допустимост и редовност на частната касационна жалба.

Настоящият състав на Върховния касационен съд намира за осъществена хипотезата на чл. 292 ГПК. Повдигнатият процесуалноправен въпрос обуславя въззивното определение. Същият въпрос е обсъден в определение № 434/ 16.06.2014 г. по ч. гр. д. № 678/ 2014 г. на ВКС, ГК, III ГО и в определение № 224/ 15.05.2015 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1981/ 2015 г. на ВКС, ГК, I-во отд. И двете определения са по реда на чл. 274, ал. 3, т. 1 ГПК след допуснато касационно обжалване. В първото определение на въпроса е даден положителен отговор, а във второто – отрицателен. Касаторът е повдигнал и втора група въпроси. Те обаче не обуславят обжалваното определение. По тях е изключено общото основание от чл. 280, ал. 1 ГПК – изискване от препращането от чл. 274, ал. 3 ГПК.

При тези мотиви, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

СПИРА производството по ч. гр. д. № 31/ 2017 г. на Върховен касационен съд, Гражданска колегия, Първо отделение.

ПРЕДЛАГА на Общото събрание на гражданската и търговската колегия на Върховния касационен съд на Република България да постанови тълкувателно решение по процесуалноправния въпрос:

„Налице ли е процесуалната пречка от чл. 126 ГПК за допустимост на частичния иск, когато между същите страни, на същото основание и за същото вземане е предявен частичен иск, по който по-рано заведеното дело е висящо?“

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.